

WENDY MASSOVÁ

**Konečně
dvanáct**

Konečně dvanáct

WENDY MASSOVÁ

Copyright © Wendy Mass 2009
Translation © Klára Mičková 2015
Czech edition © Nakladatelství Slovart 2015
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena
ve vyhledávacím systému či šířena jiným způsobem – elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak – bez předchozího
písemného svolení majitelů autorských práv.

Konečně dvanáct
Z anglického originálu *Finally*
(Scholastic Press, U.S.A., 2010)
přeložila Klára Mičková

Redigovala Jana Kunová
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2015
Vydání první

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk Patria I, spol. s r. o., Prievidza

ISBN 978-80-7391-934-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

VĚNOVÁNO ALLISON A COLLEEN
A NAŠIM 888 DOBRODRUŽSTVÍM!

Kapitola první

Moc ráda si něco přeju. Při jakékoliv příležitosti – když padá hvězda, když mi vypadne řasa, když vidím komíníka nebo když hodím pár drobáků do fontánky. Přeju si něco při sfoukávání svíček na dortu (ať patří mně, nebo někomu jinému), a dokonce i při tom, když se mi zamlží brýle. Dokud jsem byla malá, mívala jsem různá přání: chtěla jsem poníka, nejlepšího kamaráda, nové kolo se stuhami na řídítkách, bratříčka nebo sestřičku. Něco z toho se mi dokonce i splnilo (poník to nebyl). Poslední rok si ale přeju jenom to, aby už mi konečně bylo dvanáct let. Na ten den čekám celý život a teď zbývá už jen šest týdnů! Když se ohlídnu zpátky, měla jsem si jedno z těch přání schovat, protože kdyby mi teď zbývalo, nemusela bych vézet v téhle rouře.

Ano, rouře.

Stalo se to takhle: Den začal vlastně jako obvykle. Všichni šestáci jsme šli zase na výlet k přehradnímu

jezeru Willow Falls. Stáli jsme na břehu a poslouchali, jak průvodce vypráví o hladině podzemní vody a filtračních systémech, jako by na světě neexistovalo nic úchvatnějšího. Vzduchem se nesl pach bažin a oranžové tenisky se mi nořily do rozblácené hlíny. Neustále jsem pomrkávala k lesíku na opačném břehu. Vypadal jako z nějaké pohádky, které mi čítávala máma před spaním – poklidný, krásný, tak trochu tajemný. Každou chvíli by z temnoty mezi stromy mohli vyběhnout Jeníček a Mařenka. Spoluzák Rex Bueford, kterému připadalo ohromně zábavné skočit do jezera, mi poskytl báječnou příležitost se ulít. Ona to tedy zábava byla, ale jen chvíli, dokud nám průvodce neoznámil, že teď bude mít naše pitná voda příchut' Rexova potu.

Zatímco paní učitelka křičela na Rexe a posléze na jeho kamarády – za to, že se smějí –, pomalu jsem se vytratila. Šla jsem tak daleko, až jsem nikoho neslyšela. Ocitla jsem se uprostřed stálezelených stromů s pronikavou sladkou vůní. Stála jsem na polštáři z jehličí, na nízké větvi přede mnou zpívala sojka. Zhluboka jsem se nadechla a zadržela sladký vzduch v plicích. Kdyby mě naši nedrželi tak zkrátka, možná bych necítila potřebu utíkat, jenže to se změní, teprve až mi bude dvanáct. Mám celý seznam věcí, které pak konečně budu moct dělat.

Jak jsem tak stála v lese úplně sama, zachvěla jsem se nádherným očekáváním – jako vždycky, když jsem

na svoje dvanácté narozeniny pomyslela. Opřela jsem se o velký šedý kámen, abych mohla nerušeně pozorovat nadýchaná oblaka na obloze a snít o svém velkém dni.

V čem byl háček? Ten velký šedý kámen nebyl kámen. Považovala jsem ho za pevnou vyvřelinu, která leží na zemi od vzniku planety a bez problému mě udrží. Jenže ve skutečnosti šlo o gumový kryt otvoru úzké šedivé odtokové roury. V momentě, kdy jsem si to uvědomila, už mi divoce vlály paže i nohy. Neudržela jsem rovnováhu, zadkem napřed spadla do otvoru – a nemohla ven. Když jsem natáhla krk, viděla jsem bezprostřední okolí. Teniskami jsem pohupovala pár centimetrů nad zemí, jenže jsem se nedokázala z otvoru vymanit, a tak bylo úplně jedno, jak blízko pevné země se nacházím.

„Slyšíte mě někdo?“ zvolala jsem, co nejhlasitěji to šlo. „Zapadla jsem! Slyšíte mě?“ Můj hlas se ale ztrácel ve větru jako pouhý šepot. V hlavě mi vytanul babiččin hlas: *To je tedy pořádná šlamastyka.*

Tak takhle jsem se do téhle situace dostala. Už je to celou minutu a nepohnula jsem se ani o píd'. Rozhlížím se kolem sebe v marné snaze najít něco – naprosto cokoliv –, co by mi dalo záminku pronést jedno přání. Napadá mě vytrhnout si řasu, ale ta představa mě trochu děsí a nejspíš by to bolelo. Navíc si myslím, že takhle by to stejně neplatilo.

Dokážu pohnout rukou tak akorát, abych si upravila brýle, které mi spadly z ucha. Teď aspoň můžu

vyhodnotit situaci. Rourou zrovna nic neprotéká, což je jedna dobrá zpráva, a taky to vypadá, že jsem se nijak nezranila – žádná krev ani zlomené kosti. Obvykle umím svoje pohyby poměrně dobře koordinovat, zvládnout jít rovně a přitom si plácát na nos a hladit břicho – a to není tak snadné, jak by se mohlo zdát. Kdybych nevězela tady, klidně bych to hned předvedla.

Mít mobil, mohla bych využít hlasem ovládanou funkci na přivolání pomoci. Musím říct našim (pokud je ještě uvidím), že kdyby mi telefon pořídili, když jsem je o to žádala (nebo při dalších třiašedesáti příležitostech, kdy se nedali obměkčit, přestože jsem pokaždé přísahala, že telefon neztratím, ať si myslí, co chtějí), nebyla bych teď v téhle bryndě. Až mi bude dvanáct, pořídít si telefon je největší priorita.

Mžourám skrze neopadavé křoví a sleduju, jak průvodce odvádí moje spolužáky zpátky do hlavní budovy. Nejspíš nastal čas na video; byli jsme tu všichni už tolikrát, že ten starý snímek známe nazpaměť. Kdyby nás někdy někdo podrobil testu s otázkou, jak se voda dostane z mraků do kohoutků v našich kuchyních, všichni bychom obstáli na výbornou. I tak je ale tenhle výlet zajímavější než návštěva Muzea Historické společnosti Willow Falls, která je – nemáte-li v oblíbě starý nábytek páchnoucí zatuchlinou, ze které se chce člověku kýchat – neuvěřitelně nudná.

Jako poslední mizí v budově Rex Bueford v doprovodu paní učitelky, která určitě dává pozor, aby už městskou zásobu vody nijak nekontaminoval. Nikdo, dokonce ani moje nejlepší kamarádka Annabelle, si zjevně nevšiml, že s nimi nejsem, což mě ovšem vůbec nepřekvapuje. Když odmyslím rodiče (kteří si mě všímají až moc), obvykle dokážu splynout s pozadím jako chameleon, takže mě všichni míjejí. A chování chameleona dobře znám, protože náš učitel přírodáku míval na katedře tohle zvířátko v klícce – ještě s těhotnou křeččí samičkou. Jenže minulý měsíc samička dostala z nošení rostoucích křečků v bříšku obrovský hlad a chameleona snědla. Tedy *půlku* chameleona. Takže to možná není nejlepší příklad, nicméně mi věřte: Když ve škole doběhnu později na oběd, mí kamarádi teprve tehdy s údivem zjišťují, že jsem u našeho stolu vlastně ještě neseděla.

Lituju, že s sebou nemám žádnou knížku, protože jak to tak vypadá, budu mít spoustu času. Vždycky u sebe jednu dvě nosím, jenže batoh jsme museli nechat v autobuse. Ale ne že bych dokázala otáčet stránky, i kdybych tu nějakou knihu měla. Chvilku přemýšlím, jestli ta roura nevede k nějakému zajímavému místu, třeba Alenčině králičí noře nebo Luciině šatní skříni, jenže říše divů a Narnie mají s Willow Falls společného asi tolik jako kachna s... no, prostě s něčím úplně jiným, než je kachna.

Znovu se pokouším zakroutit rameny v marné snaze vysvobodit se ze svého vězení. Nakonec to vzdám a zavřu oči. Mysl mi zabloudí k jedné z mých nejoblíbenějších představ: V duchu vidím sama sebe, jak sfoukávám svíčky na narozeninovém dortu. Mám elegantně zvlněné vlasy, na rtech jemně růžový lesk a pleť mi jen září. Při tomhle snění za bílého dne jsem vždycky krásnější (a chytřejší, vtipnější a oblíbenější). A taky nikdy nepadám do odtokových rour.

Uklidňují mě sluneční paprsky, které mi dopadají na tvář a rozlévají v ní příjemné teplo. Připouštím, že vyhnout se tomu starému videu mi vůbec nevadí. Autobus beze mě stejně určitě neodjede. Po pár vteřinách náhle ucítím ve tváři chlad a uvědomím si, že mi přes obličej přeletěl stín. Otevřu oči a zamrkám do jasné záře obklopující nevysokou, podsaditou stařenku se sněhobílými vlasy. Neslyšela jsem nikoho přicházet, ale vzpomínám si, že tahle paní nám při příjezdu kontrolovala lístky a vítala nás tak vřele, jako by měla z našeho příjezdu opravdickou radost. Teď se na mě ale přísně mračí.

„Co to tady vyvádíš?“ táže se s rukama v bok. Zároveň jí ale lehce cukají rty a já nabývám dojmu, že má co dělat, aby se nesmála.

Povzdechnu si. Vzhledem k mým podezřívavým rodičům jsem na nespravedlivé obviňování z úmyslných

neplech zvyklá. „Zapadla jsem.“ Pokouším se pokrčit rameny, ale ani se nehnu. „A zasekla jsem se,“ dodám.

Stařenka našpulí rty, poodejde ke straně roury, po chvílce se vrátí a zavrtí hlavou. „Jak se jmenuješ?“

Na okamžik mě vyvede z míry mateřské znamínko na její tváři, které se nepatrně kolébá, když žena hovoří. Odkáše si a zeptá se znovu.

Odtrhnu zrak od její tváře. „Jindra,“ odvětim. „Jindra Swensonová.“

„Jindra,“ opakuje stařenka. Vysloví to jméno s takovou zvonivou ozvěnou, že zní mnohem exotičtěji. „Není to spíš jméno pro kluka?“

„Pro kluka i pro holku,“ vysvětluju a musím se držet, abych neskřípala zuby. O rok výš u nás ve škole jednoho Jindru máme, a když se náhodou potkáme na chodbě, oba děláme, že se nevidíme. Kdykoliv se mě někdo na moje jméno zeptá, Annabelle pobaveně sleduje moji reakci. To se jí to směje, s jejím jménem si ji nikdo s klukem neplete! A když odmyslím tohle, už její dlouhé, zářivě blondaté vlasy a růžový lesk na rty křičí: „Jsem holka!“ Kdežto mně trvá celou věčnost, než tu svoji hnědou kstici zkrotím do alespoň trochu přijatelné podoby, a o šminkách si můžu nechat jen zdát. A moje tělo se od toho Jindrova bohužel taky moc neliší.

Stařenka pokyne hlavou k budově. „Jsi tu se třídou?“

„Ano, ztratila jsem se... Teda spíš jsem se zatoulala a pak...“ rozhodím pažemi, „... se stalo tohle.“

„Aha,“ oduší žena. „Někdy vesmír zkrátka chce, abychom se na chvíli zastavili. A zamysleli se nad tím, co se nám v životě děje.“

„Vážně?“

Stařenka přistoupí až ke mně a zaciví na mě z takové blízkosti, až se z toho začnu ošívát. Teda ošívala bych se, kdybych se mohla aspoň trochu pohnout.

„Nad čím se potřebuješ zamyslet ty, Jindro Swensonová?“

„Eh, já?“ vykoktám. „No, v mém životě se toho zrovna moc neděje. Chápete, posledních jedenáct let se celkem vlekle.“

„Možná jo,“ přitaká žena. „Ale už zanedlouho tě čeká spousta nových věcí.“

„Jak to...“

Stařena zvedne dlaň. „Nedostaneš, po čem toužíš, dokud nepochopíš, co potřebuješ, Jindro.“

Usměju se na ni ve snaze dokázat, že mě ani trochu neděsí. „To už mám vyřešené,“ řeknu. „Napsala jsem si seznam a na něm mám jen to, co nutně potřebuju.“

„Opravdu?“ reaguje žena a nepatrně povytáhne obočí.

Náhle ucítím nutkání svůj seznam obhajovat. „Není tam nic nerozumného, prostě věci, co už mají všichni šestáci dovolené.“

„Úplně všichni?“ otázka se stařena.

Rázně kývnu hlavou.

„V tom případě máš všechno zařízeno.“

„Ano,“ pronesu sebejistě. „Myslím, že ano.“

„Výborně,“ dodá stařena a obrátí se k odchodu.

Vytřeštím na ni oči. „Počkejte! Nezašla byste pro někoho, aby mě odsud dostal?“

Žena se otočí a usměje se. Než se naděju, popadne mě za zápěstí a vytáhne mě z otvoru. Pár vteřin tak úplně nechápu, co se vlastně stalo. Pohledem tékám od roury přes pevnou zem pod mýma nohama ke staré ženě. Jak tak stojíme vedle sebe, všimnu si, že jsem o několik centimetrů vyšší, a to rozhodně nejsem žádná žirafa. Kde v sobě vzala tolik síly? Možná že jsem doteď důchodce podceňovala. Protáhnu si unavené končetiny a opráším ze sebe kamínky a borovicové jehličky. „Děkuju. Omlouvám se, jestli jsem vám přidělala starosti.“

Odbyde mě mávnutím ruky. „To nic. Zachraňovat někoho z odtokové roury se mi nepoštěstí každý den.“

Na jazyku mě svrbí věta *Teda, na svůj věk jste fakt silná!*, ale nepřipadá mi moc slušná, a tak ji nakonec spolknu. V lese se rozhostí ticho. Nikdy jsem si nevšimla, že může být ticho tak hlasité. Vtom mě vyděsí jakýsi pohyb u mých nohou, až vylekaně odskočím. Listím se prosmýkne veverka a zmizí z dohledu. Náhle si velmi dobře uvědomuju, že kromě nás dvou tu není ani

živáčka, a vrhnu nervózní pohled k budově. „Měla bych jít, než... si o mě někdo začne dělat starost.“

Žena krátce přikývne a ukáže na obrovské kovové zařízení stojící pár metrů od nás. „Přišla jsem zapnout odvodňování, děláme to co hodinu. Štěstí, že jsem si tě všimla včas, jinak bys teď byla celá od kalu.“ Znovu se obrátí k odchodu, ale já ji chytnu za paži. Když se zastaví, zarazím se, jelikož jsem tohle vůbec neplánovala.

„Ano?“ pronese tázavě.

„Éé, vlastně nic,“ řeknu, ale nepouštím ji. Co když mi na tom seznamu něco chybí? Bezmyšlenkovitě vybreptnu: „Co jste myslela tím, že nedostanu, co chci? Nebo co potřebuju? Nebo co jste to vlastně říkala.“

Žena se zlehka, energicky vymaní z mého sevření a gestem ruky pokyne k hlavní budově. „Právě teď je potřeba, aby ses vrátila ke svým spolužákům, nebo tě tady nechají.“

Sleduju její pohled a všimnu si skupinky dětí, které vycházejí z budovy a míří k autobusu. Když se otočím zpátky, žena je pryč! Přeběhnu k tomu velkému kovovému zařízení a ve spěchu ho obhlížím ze všech stran. Objevím však jen vystrašenou veverku, která okamžitě uteče na strom.

Chvilí nato celá bez dechu vběhnu do autobusu, hlavu plnou myšlenek. Dveře se za mnou se zasyčením zavrou a já kecnu na svoje obvyklé místo vedle Annabelle.

Kamarádka se na mě obrátí a s veselým výrazem ve tváři prohlásí: „Jestli mi ještě někdy v životě pustí to nudné video, padnu na kolena a budu škemrat o milost.“

Vím, že by mě to nemělo překvapovat, ale čekala bych, že se aspoň zeptá, proč mám tak zablácené šaty a jsem celá umouněná. Možná že až mi bude dvanáct, lidi si mě konečně začnou všímat víc. Přinutím se vypustit stařenčina záhadná slova z hlavy a s povzdechem přitakám: „Já taky.“